

Феномен людини

Микола Руденко

Як тільки душу виповнить мою
Космічний подих в зоряні години —
Перед обличчям Всесвіту стою,
Дивуючись феномену людини.

Де, як вони вміщаються в мені —
Сонця, сузір'я і оці тополі?
Можливо, тільки звуком на струні
Вони існують у всесвітнім полі?

А може, й сам я звук, що дотепер
Летить астральним зойком над лісами?..
В живій гармонії космічних сфер
Проміння й звуки — споконвік те ж саме.

Отож повірте: тіла в нас нема —
Є тільки душі й згущене проміння.
А простір — це матерія сама,
Це чарівництво можності й уміння.

Він, простір, тче із себе у собі —
Світи гойдає в полум'янім лоні.
Мов крашанки, планети голубі
Лежать до часу на його долоні.

Відтак дмухне на дітище своє,
Що неживе котилося допіру —
І враз планета сценою стає,
Підвладна галактичному Шекспіру...

О творчосте на зоряних вітрах,
Жадання мук і озорінь миттєвих!
Як жалко тих, кого долає страх
І ница радість насолод чуттєвих.

Чи варто жити в цоканні годин
Кухонно-спальним щастям невисоким?

У цьому світі сенс лише один:
Побачити Творця духовним оком.

З'явившись з неприхованим лицем —
Відкритим, по-дитячому одвертим,—
Відважно стати одесну з Творцем,
Щоб світ плечем натрудженим підперти.